Camelia Văcaru intră în studiourile TVR Cultural, întotdeauna însoțită de 7 spiriduși, care cântă la viori de ciocolată.

Zenob

Ficțiunea OPTm

nr. 57, 30 ianuarie 2023
Săptămânal de cultură

Mă întorc adeseori la scena din *Amélie*, cu bărbatul care descoperă într-o cabină telefonică o cutiuță cu amintiri...

Director de număr: Bianca Zbarcea

Romanele anului 2022

Doina Ruști

Privind spre lecturile acestui an, desigur, pe primul loc se află proza, iar dintre cărțile apărute, pe unele le-am citit în tihnă, pe altele le-am răsfoit, iar la unele încă n-am ajuns, cum e *Theodoros* de Mircea Cărtărescu.

Dacă ar fi să numesc câteva romane, pe care le consider valoroase, m-aș gândi în primul rând la *Abraxas* de Bogdan Alexandru Stănescu (Polirom), o carte cu emoție autentică, în linia lui *Herzog* a lui Bellow, cu o poveste care te cucerește imediat, fără stângăcii, ridicându-se nu prin intenția inclusă în titlu, cât prin temă, clasică în esență, dar tratată inedit și autentic: legătura mamă-fiu, povara părinților, de fapt. *Abraxas*, cu sau fără construcție ritualică, rămâne o narațiune de top, prin stil, prin veridicitate, prin singularitatea ei, într-o literatură plină de vânători de premii și de imitatori ieftini. Trebuie spus aici că Bogdan Alexandru Stănescu este un prozator versat, talentat și cult.

Deopotrivă m-a impresionat *Nașterea eroului* (Litera) de Andrei Ungureanu, un roman matur și șocant, o imagine vie a dezordinii mondiale. Apoi, pe lângă impresia generală, mă interesează personajele, iar dintre cele memorabile, aș pune-o pe primul loc pe mama din *Abraxas*-ul lui Stănescu, urmată de Sebastian, cosmopolitul, pe jumătate interlop, pe jumătate psiholog din romanul *a. normal* al lui Andrei Velea, pitoresc și veridic.

Sigur, și acțiunea interesează, mai exact romanele delectabile prin acțiune, pe care le citești și te bucuri de firul poveștii. Aici aș numi *Podul Diavolului* de Radu Paraschivescu (Humanitas), ca de obicei, o încântare, *Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte* de Alexandru Lamba (Litera), *Poziția a unsprezecea și domnișoarele lui Fontaine de Cătălin Mihuleac* (Humanitas), *a.normal* de Andrei Velea (Litera).

Caut, de asemenea, și romane care aduc noutăți, acele povești care deschid un trend, vin cu idei, te inspiră și te fac să le citești ca scrieri de avangardă. Aici se încadrează *Greier de topaz* de Florin Spătaru (Litera), o carte care, deși nu excelează prin construcție, aduce o viziune asupra detaliului, intensă și senzuală. Și, nu în ultimul rând, apreciez cărțile cu mesaj, cu implicare socială. O confesiune, cu temă puternică este *Jurnalul lui 66. Noaptea în care am ars* de Alexandra Furnea (Humanitas).

Anul care a trecut a fost bogat în proză, poate mai mult în povestire, decât în roman, totuși calm, fără promovările isterice din alți ani. Poate că literatura fantastică a rămas puțin în urmă, chiar și romanele fantasy care abundau anii trecuți. Dar nici n-am dedicat timp acestui capitol, după ce m-a dezamăgit Leucuța printr-un roman care pare făcut după filmele de gen.

Și-o să închei spunându-vă că citesc în momentul acesta un roman în manuscris, o scriere insolită și intensă care mă încarcă de fericire. Sper să-l citiți și voi, în versiune tipărită, anul viitor.

Duminică. 16 zile până la Crăciun

Doina Gecse Borgovan

Mai sunt 16 zile până la Crăciun. Ar trebui să-mi acopăr ferestrele. Nu știu dacă o să suport să mă uit la ei cum împodobesc bradul, cum vine Moșul, cum își deschid cadourile, cum se îndoapă cu ciocolată și cu prăjituri.

În fiecare an îmi propun să plec undeva de sărbători, dar tot amân și mă răzgândesc. Mi-e teamă că aș simți povara singurătății și mai tare într-un loc străin. Plus că ar trebui să le explic prietenilor unde mă duc. Deși m-am gândit că aș putea să-mi inventez un iubit misterios. Un olandez sau un norvegian. Care mă vizitează pe ascuns, pentru că este căsătorit și are o nevastă geloasă care nu e de acord să divorțeze. Sau altă asemenea minciună de inspirație telenovelistică. Măcar alții să creadă că duc o viață interesantă și plină.

Pe vremuri, adoram perioada asta din an. Acum mă indispun de când apar primele decorațiuni prin magazine. Și apar, din păcate, tot mai devreme. Imediat după Halloween am dat la Lidl peste bomboane de pom, reni și luminițe. Acum aștept ziua de 1 ianuarie. Îmi place să ies la plimbare dimineața devreme, când orașul e gol și nu sunt oameni pe străzi. Atunci sărbătoresc eu cu adevărat. Izbânda de-a fi făcut față încă un an valului de bucurie care pe mine mă ocolește.

Mă ocolește de când Greta a plecat de acasă. Mai întâi la studii, la Edinburgh. Acum lucrează pentru o companie internațională și colindă lumea. Iarna asta, de exemplu, e în Cape Town. Măcar suntem pe același fus orar și putem vorbi pe skype de câteva ori pe săptămână. Când era la Sidney, cel mai mult ne chinuiam să găsim un moment potrivit pentru amândouă.

În primele luni după ce a plecat nu i-am simțit absența foarte tare. Acest nou statut de empty-nester mi-a plăcut. M-am înscris la yoga și la tango, am văzut toate premierele de la teatru și m-am abonat din nou la filarmonică. Mi se părea minunat să am atât de mult timp pe care să-l petrec după cum am chef. Mă ajuta și faptul că primeam de la Greta doar mesaje entuziaste: îi plăcea noua ei viață, îi plăcea școala, se integra, își făcea prieteni.

Continuarea în online

Cel mai frumos cadou de Crăciun

Ligia Pârvulescu

Într-o noapte am visat că în sufragerie, lângă brad, venise chiar Moș Crăciun. Adusese cu el un șemineu portabil, un șemineu adevărat, în care ardea focul. M-am dus și m-am așezat lângă el, în fața focului. În jurul bradului erau multe cadouri, jucării, toate împachetate în staniol de diferite culori, un staniol care lucea stins la lumina flăcărilor. În cameră se auzea doar trosnetul discret al lemnelor din șemineu și, din când în când, răsuflarea adâncă a Moșului. Am ignorat cadourile și m-am tras mai aproape de el, fericită că în sfârșit pot să-l văd și să-i pun multe întrebări. L-am întrebat despre naștere, viață și moarte, despre ai mei, despre cum își aleg copiii să vină în familiile în care apoi trăiesc; și multe alte lucruri. Moșul mi-a răspuns la toate, dar, în mod ciudat, vedeam cum cuvintele îi ieșeau dintre mustăți sub forma a tot soiul de animăluțe de pluș, divers colorate, care însă se destrămau până să ajungă la mine și să-mi dăruiască înțelesul pe care li-l transmisese Moșul. Așa că nu am aflat mare lucru. L-am luat pe Moș de mână și i-am spus că nu înțeleg. Atunci a făcut un semn cu mâna și dintr-o dată m-am trezit undeva deasupra pământului; și mă îndepărtam cu viteză tot mai mare, până când am văzut tot Pământul de undeva, din cer. Planetele străluceau în culori diferite și erau aranjate în grupuri, parcă erau globuri care se învârteau într-un imens brad, acoperit de beteala Căii Lactee. Apoi m-am apropiat din nou de Pământ, de globul pe care l-am prins în mână și am început să-l învârtesc în fața ochilor. În funcție de cum îl învârteam, globul îmi arăta tot felul de locuri de pe Pământ, locuri cu războaie, cu foamete, cu boli, cu răutate. Și, chiar sub ochii mei, toate acele lucruri pline de suferință începeau să se lumineze, războaiele sfârșeau, oamenii făceau pace și nu mai aveau alte motive pentru luptă, era acolo doar bucuria de a fi cu toții oameni; zonele aride înverzeau și copiii aceia slabi și săraci aveau dintr-o dată mâncare și jucării frumoase, oamenii se însănătoșeau și le revenea bucuria în priviri. Și, tot învârtind și învârtind globul, toate lucrurile triste de pe el dispăreau, toate părțile întunecate se luminau, până când totul n-a mai fost decât bucurie, iar Pământul a devenit un glob de lumină caldă, pâlpâitoare; un glob pe care-l țineam în palmă și care pâlpâia în ritmul respirației lui Moș Crăciun, care mă ținea de cealaltă mână. Mi-am întors bucuroasă privirea spre el și am vrut să-i spun că asta îmi doresc ca și cadou de Crăciun, ca Pământul să devină un loc frumos și fericit, exact ca globul pe care mi l-a arătat el în spațiu. Moșul m-a privit zâmbind, mi-am dat seama că a înțelesese. Apoi, odată cu mine, și-a întors privirea spre mâna în care țineam globul. Și atunci am văzut că între timp coborâsem din nou în sufragerie, în fața bradului. Șemineul dispăruse, iar eu țineam în mână un glob auriu pe care îl luasem din brad.

Între timp, bunicii au murit, iar cu anii am înțeles că cel mai frumos cadou pe care l-am primit de Crăciun a fost chiar acel vis. Și, în fiecare an de Crăciun, aștept să se împlinească.

Versiunea integrală în online

Toate arătau la fel

Allex Trușcă

Dacă stau și mă gândesc, cred că cel mai frumos cadou de Crăciun a fost chiar Crăciunul copilăriei mele, undeva în ultimul deceniu al secolului trecut. (wow, chiar par bătrân, nu?).

Și n-a fost un singur Crăciun, toate mi se păreau la fel atunci și acum când le revăd alb-negru, ca într-o sală veche de cinema, un ritual repetat în fiecare an. Exista (și încă există, însă nu mai are același farmec) un obicei numit „colindeți", în care toți tinerii sau chiar și persoane în vârstă mergeau din casă în casă, după ce se întuneca, în grupuri mari, și primeau colăcei, eugenii, mere sau, din când în când, atunci când eram norocoși, poate și o portocală. Uneori, primeam și câte un pahar de vin, iar veselia devenea și mai mare. Totul începea de la capătul satului, undeva la o distanță de vreo câțiva kilometri, drum pe care îl puteam parcurge pe stradă sau peste dealuri. Evident, alegeam să mergem peste dealuri, prin zăpada până la genunchi sau chiar mai mare. Urcam cu greu și, când ajungeam în vârful dealului, ne așezam și ne odihneam, spuneam bancuri și ne uitam la satul care se vedea în depărtare: lumini aprinse, acoperișuri albe, coșuri fumegânde. Urma coborârea pe partea cealaltă, alunecam, ne rostogoleam în râsete și chiote de bucurie. Ajungeam la baza dealului uzi, roșii la față, amețiți, dar fericiți. Aveam întotdeauna plase de rezervă la noi, știam că o să umplem cel puțin două cu ce urma să primim.

Câte unii mai ghinionești se trezeau cu o petardă aruncată în plasă de băieții mai mari și ne prăpădeam de râs văzând cum zboară colăceii. După ce terminam de umblat în tot satul, ne îndreptam toți grăbiți spre casă, știam că Moșul va trece și pe la bradul nostru. Niciodată nu am fost dezamăgiți, nu puteam fi dezamăgiți în acei ani când cadourile materiale erau limitate și lucrurile mult mai simple. Ne așezam apoi în jurul unei măsuțe, soba era fierbinte, mama ne aducea vin fiert, goleam plasele și sortam conținutul pe categorii, mândri de „pradă". Primeam colindătorii și adormeam târziu în noapte, privind steluțele din pomul de iarnă, întrebându-mă ce este salepul, despre care citisem în „De azi și de demult" a lui Barbu Ștefănescu-Delavrancea.

Acel Moș Crăciun adevărat

Andrei Ungureanu

Pe Moș Crăciun, pe adevăratul Moș Crăciun, nu din aceia care umblă prin oraș cu cerșitul sau care sunt actori plătiți să facă figurație la serbări școlare, Alexandru nu l-a văzut niciodată. Întotdeauna găsea o scuză din asta tâmpită ca să nu vină el în persoană să dea cadouri: n-are timp moșul (normal că n-are, că se duce la ăia bogați); e bolnav, vezi și tu ce frig e; a venit, dar nu erai tu acasă (de ce nu e punctual, de ce nu vine la data stabilită?). Și se scuza moșul: eu n-am putut să vin, dar, uite, m-am întâlnit cu maică-ta în talcioc și i-am dat ei cadourile să ți le aducă. Ți le-a adus, da? Bravo, să fii cuminte și la anul că altfel nu îți mai aduc nimic. Cadourile erau sărăcăcioase: banane, ciorapi, cea mai ieftină mașină cu telecomandă, caiete, însă pe Alexandru îl bucurau oricum și sfârșea prin a-l ierta pe moș. Nu fusese nici el chiar atât de cuminte, să fim serioși, iar nemulțumitului i se ia darului.

Se anunțase că va veni caravana Coca Cola de Crăciun la primărie, cu un tir de Cola pe care îl va împărți copiilor Moș Crăciun, acel moș Crăciun adevărat pe care îl vezi în reclame sau în filmele americane. S-a nimerit să fie o zi rece de iarnă, cu zăpadă și vânt, înainte de Crăciun. Alexandru și tovarășii lui: Păcănel (pe care îl chema de fapt Ștefan Vasile Bălan, dar toată lumea îi spunea Bălănel ca să-l diferențieze de tac-su, Bălan cel mare, și căruia cineva îi schimbase în glumă numele în Păcănel), Mizdritu (numit așa pentru că era întotdeauna spuzit la colțul gurii și la nas și ros de găuri de la diverse bube, de parcă îi roseseră șobolanii din piele), Spurcaci (nu neapărat nespălat, cât murdar pe haine, plin de unsoare pe mâini), au plecat de cu ziuă ca să se așeze primii la coadă și să prindă cât mai multe sticle.

Au așteptat așa, în zloata creată de miile de pași ale oamenilor nevoiți să se miște în permanență ca să nu le înghețe picioarele, ore întregi, până când s-a făcut noapte neagră. Dar nimeni n-a plecat acasă. Dacă așteptaseră atâta, nu puteau să plece cu mâna goală.

Când, într-un târziu, tirul de Cola a sosit, bucuria a fost mare. Era un tir adevărat, mare, roșu, așa cum vedeai în reclamele cu Moș Crăciun care aduce Coca-Cola călare pe un camion zburător tras de reni. Alexandru s-a simțit răzbunat de toate batjocura primită de la cei care nu credeau nici în Moș Crăciun, nici în cadourile adevărate din bradul de la primărie.

Continuarea în online

Poveste de iarnă

Beatrice Crețu

Vai, ce frumos e decembrie! Își zise ea sarcastic în gând dându-și ochii peste cap. Se plimba pe strada luminată în prea multe culori, cu haina de blană lungă și buzele date cu ruj roșu. Știa că așa poți să îți mai astupi golurile emoționale de la un timp. Și până la urmă, cine are dreptul să judece cum abordează ea perioada sărbătorilor? E o lume liberă și măcar cinismul pe care îl folosește ca mecanism de autoapărare nu face rău nimănui. Așa-i spusese și terapeuta dimineață.

După ea, decembrie e luna antipatiilor, a cântecelelor prea vesele enervante, a cozilor și aglomerației consumeriste și a falsității. Pe bune, n-ai văzut? Tanti Cora de la parter nu mai e așa hateriță și aproape le deschide ușa colindătorilor găgăgioși din parcare, care sperie și pisici și copii cu zgomote apocaliptice. Pe Facebook, cupluri care știi și tu că nu se înțeleg, că doar ai asistat la cel puțin cinci certuri luna trecută, își declară iubirea veșnică în poze chinuite lângă brad, obligatoriu cu coarne de ren, pulovere sclipicioase și șosete cu modele crăciunistice. La Secret Santa, oamenii zâmbesc forțat când mai primesc o cană kitschoasă și se prefac că nu și-au bârfit în pauza de prânz colegul care le-a făcut cadoul.

În decembrie iese bunătatea închipuită. Am fost naspa unii cu alții tot anul. I-am înjurat, ne-am comparat, ne-am râcâit traumele copilului interior: că ea de ce poate și eu nu pot, că ea de ce e mai frumoasă și are atenție de la bărbați și casă și mașină și haine de firmă. Ce am eu în minus? Și în luna asta, bum. Ștergem tot ce am făcut urât și zicem că măcar dacă ne chinuim să facem bine, fie el și din motive egoiste, ne iartă cineva. Acum na, măcar dacă n-am mai tăia copaci amărâți și ne-am gândi la copiii din orfelinate și în perioade mai puțin aglomerate, ca ianuarie sau februarie. Dar ce vrei, binele ăsta e și el gândit stategic și oricum nu poți să împaci nevoile tuturor.

Obișnuia să creadă și ea în magia acestei perioade, să îmbrățișeze clișeele și să se învelească în siropoșenii spuse sub brad. Până un bou i-a frânt inima în Ajun, așa că toată luna decembrie e acum un sindrom aniversar perpetuu, în care corpul ei rememorează trauma abandonului. Simte cum o ia greața la auz de zurgălăi și o apucă durerea de cap când vede atâta veselie, de parcă oamenii fericiți îi fac ei în ciudă și îi reamintesc de o singură realitate: că e de neiubit.

Dar lasă, vine ianuarie. Și atunci nu mai contează cu cine e, că oricum timpul funcționează altfel.

Lecturile mai noi și mai vechi

Ligia Pârvulescu

La final de an, am reținut câteva dintre cărțile foarte bine scrise care mi-au trecut prin mână anul acesta. Pe unele le-am citit pentru prima oară, pe altele le-am recitit.

Dintre romanele românești apărute în 2022, mi-a reținut atenția *Nașterea eroului,* de Andrei Ungureanu, câștigătorul premiului pentru debut în proză la cea de-a doua ediție a concursului „Primul roman" organizat de editura Litera, roman apărut în colecția Biblioteca de proză contemporană coordonată de Doina Ruști. Este un roman apărut de curând, cu un mesaj foarte puternic, un roman care pune în discuție teme de mare actualitate. Un alt volum foarte bun este *Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte,* de Alexandru Lamba, apărut la editura Litera și care povestește într-un stil convingător și alert povestea omului nepotrivit la locul nepotrivit, un roman cu o poveste captivantă și a cărui problematică stăruie în mintea cititorului după lectură.

Romane cu valoare literară incontestabilă sunt foarte multe și e foarte greu de ales, dar anul acesta m-am întâlnit/reîntâlnit cu *Lupul de stepă* al lui Hermann Hesse (o carte excepțională cu care mă întâlnesc periodic, nu chiar anual, dar o dată la câțiva ani o recitesc), cu *Abatorul cinci* al lui Kurt Vonnegut și cu noul roman *Anihilare,* de Michel Houellebecq, apărut la editura Humanitas.

Pe parcursul anului mi-au tot revenit în minte personaje din lecturile recente și pot să spun că mi-am adus aminte cu pregnanță de personajele din *Arșița,* de Cosmin Perța, roman publicat la editura Paralela 45, de personajul principal din *...și toate zilele de azi,* de George C. Dumitru, roman apărut la editura Humanitas; și de Tyler Durden, personajul legendar din *Fight Club,* de Chuck Palahniuk.

Un roman cu un final excelent, la care mă gândesc chiar și acum când scriu, este *Dispariția*, de Cosmin Perța, roman apărut la editura Polirom. Este un roman cu un final tarkowskian, cum este de altfel întreaga atmosferă, așa cum am perceput-o eu, atât în *Dispariția,* cât și în *Arșița.*

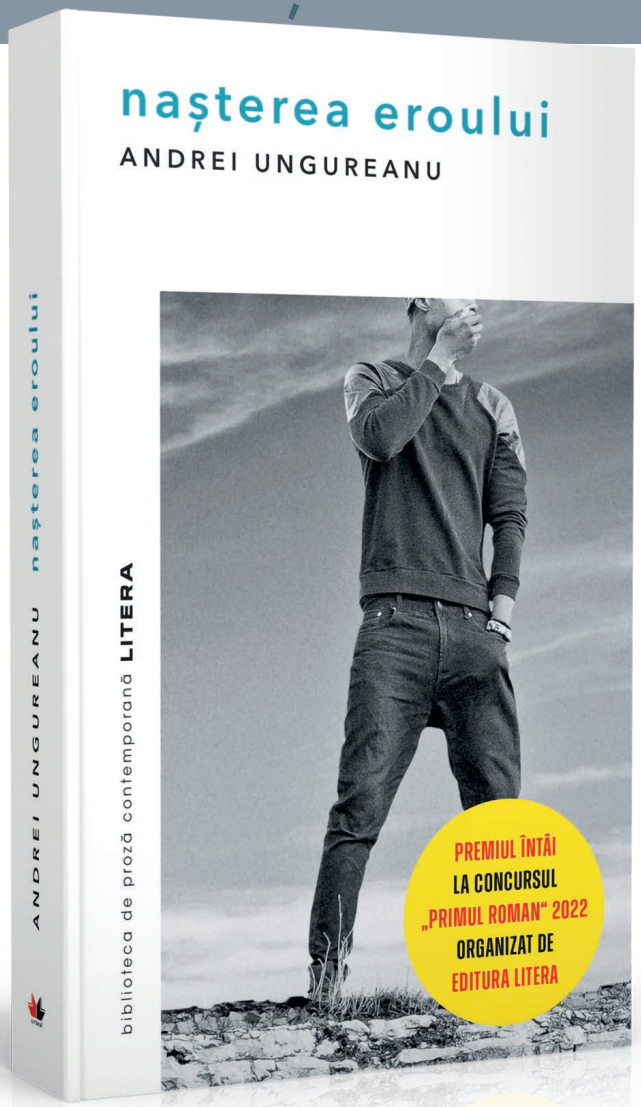

Un volum cu o temă neobișnuită pe care l-am citit anul acesta este *Acolo unde cântă racii,* de Delia Owens, apărut la editura PandoraM. Mi-a rămas în minte atât pentru noua abordare cu privire la condiția femeii, cât și pentru imagini de o tulburătoare frumusețe și pentru un final cu totul neașteptat, deși punctat cumva în câteva locuri pe parcursul cărții. Volumul a fost și ecranizat anul acesta în regia Oliviei Newman, care a redat incredibil de bine frumusețea locurilor descrise în roman, iar scenariul, realizat de Lucy Alibar, este fidel volumului.

Am găsit și regăsit mesajele puternice din romanul *Fantoma din moară,* de Doina Ruști, volum apărut la editura Polirom. Este un roman a cărui întreagă lume mi-a rămas în minte, este extraordinar de bine scris iar acum, când mă gândesc din nou la el, mă transportă exact în acea atmosferă de neuitat din moara părăsită.

Să nu mă părăsești, romanul lui Kazuo Ishiguro, este un alt roman cu mesaj puternic, publicat la editura Polirom. Este o poveste cu final neașteptat și cu impact emoțional mare. Filmul *Never let me go*, realizat după roman, în regia lui Mark Romanek, cu un scenariu de Alex Garland, este bine realizat și a fost nominalizat și premiat, primind în 2010 inclusiv premiul Phoenix Film Critics Society Awards la categoria „Overlooked Film of the Year", totuși cartea transmite mult mai mult din poveste și din legăturile emoționale dintre personaje.

Anul acesta am citit un roman *fantasy* la care mă gândesc și acum, un roman sci-fi care este rupt de clișeele genului, și anume *Problema celor 3 corpuri,* de Liu Cixin. Face parte dintr-o trilogie publicată de editura Nemira sub titlul-umbrelă *Amintiri din trecutul Terrei*. *Problema celor 3 corpuri* este primul volum al trilogiei și deja voi începe să-l citesc pe cel de-al doilea, *Pădurea întunecată*. Aștept cu nerăbdare să ajung și la ultimul volum, intitulat *Capătul morții.* Într-adevăr, o trilogie *fantasy* excelentă, într-un stil nou și care cred că va rămâne un punct de referință peste timp în literatura de gen.

Pentru că am scris mai sus despre genul *fantasy* și pentru că am ajuns în perioada în care Moș Crăciun ne împarte cadouri tuturor, lucru care poate să fie *fantasy* din punct de vedere al personajului, dar care este cât se poate de real din punct de vedere al primirii cadourilor, există câteva romane care ar merita citite în perioada Crăciunului și care ar fi pentru gusturi diferite. Unul dintre ele este *Pânza de păianjen,* un roman frumos, văratec și nostalgic scris de Cella Serghi și care pe mine m-a făcut să văd și să percep marea în cu totul alt fel și care m-a făcut să mă îndrăgostesc de Mangalia. Un altul este celebrul roman *Portretul lui Dorian Gray,* care nu mai are nevoie de nicio prezentare și ale cărui replici, acide sau amare, deseori atinse de mizantropie, fac un contrapunct de excepție la lecturile obișnuite din timpul sărbătorilor de iarnă, pentru cei care doresc acest lucru – un roman care poate provoca un zâmbet dulce-amar așa cum numai stilul memorabil al lui Oscar Wilde poate s-o facă. Și nu pot să nu amintesc, la capitolul romane de citit în timpul vacanței de Crăciun, *În casa bunicilor,* al lui Ionel Teodoreanu, scriitor care mi-a fermecat copilăria și a cărui poveste este o madlenă care aduce în suflet toată amintirea, căldura și fericirea copilăriei, la bunici, în vacanțele de iarnă a căror amintire ne încălzește inima în fiecare Crăciun.

În vizită la Nichita

Ionuț Calotă

Curând, la Nichita a devenit locul nostru obișnuit de întâlniri.

Ecran a adus pastilele roz în seara aia. Ne promisese încă de la început că are un „combustibil" special, fără să ne spună exact la ce se referă. Le-am luat doar noi patru, în joacă, el, eu, PuBella și Vaxa, dar din acel moment totul s-a schimbat în jur. Zidurile clădirilor se deformau hidos și hihoteau înfundat. Simțurile mi se ascuțiseră. Auzeam cum alerga firul de praf între geamuri.

Fusesem păcăliți să luăm pastila buclucașă cu promisiunea că vom călători în timp.

Aisiola, cea de-a treia fată din gașcă, a zis că asta va aduce ghinion, dar, bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic rău imediat, doar ne-am amuzat copios.

Aisola era mereu pesimista grupului. Noi, toți, însă, o protejam mai mult decât pe oricine altcineva, pentru că îi cunoșteam fragilitatea. Tot Magaie fusese cel care a salvat-o. A văzut-o, întâmplător, când s-a aruncat în râu, de pe podul vechi din sudul orașului, și a sărit imediat după ea în valuri. Era marcată de depresie, iar gândul sinucigaș i s-a amplificat după câteva violuri succesive ale tatălui său vitreg. Acum a fugit de acasă și locuiește pe unde reușim să-i găsim un culcuș provizoriu.

Simțeam, totuși, că sosise deja ora la care șobolanii ieșeau să ronțăie orașul, când gunoierii își aruncau soioasele combinezoane pentru a-și pune fracurile, ora la care orașul nu se mai aerisea, iar oamenii întristați se recunoșteau în icoane.

Între palmele mele a răsărit atunci, brusc, noaptea. Am plonjat în mijlocul oamenilor de pe străzi ca într-o baltă plină de noroi. Oamenii se striveau în jurul meu, strângându-se în brațe.

Înotam în valurile tot mai mari din asfalt. Simțeam că îmi crapă ochii, prea plini de imagini și culori.

Toate casele pe lângă care treceam explodau, împrăștiind confetti și frișcă. Copacii periau cerul ca să elibereze lumina.

— Ciudat mai cântă orașul azi, m-am trezit spunând, deși aveam impresia că rămăsesem singur și că totul nu se întâmpla acum, ci în viitor.

— Orașul ăsta știe să-mi cânte o muzică experimentală, am adăugat în timp ce dansam nebunește. ♫♫♫

— Vedeți și voi acum toate culorile gândurilor voastre? Am continuat să vorbesc, simțindu-i, totuși, pe prietenii mei în preajmă, nu doar ca pe o halucinație. Ceea ce ne spuneam cândva, acum se petrecea cu adevărat.

— Când se topește zăpada de pe casa mea, am impresia că se transformă într-o bere rece și neagră, plină de spumă. Îmi place să o privesc și să înghit în sec, a răspuns Ecran, ca un ecou întârziat.

Strada continua să se încline și eu să alunec înspre burta mamei.

Toate clădirile din jur au căzut ca o cortină.

Continuarea în online

poem în proză

Călcâiul lui Ahile

Ioana Hodor

ochii goi reci ca marea văzută din avion dureroși ca
sticla în rană până la urmă apa se va încălzi până la
urmă vara vine iar cândva curând am să trăiesc
iar cândva curând dacă buzele mi se usucă aș vrea
să fie de la sare nu de la spus lucruri neimportante în
deșertul Domnului în care nu mai cred pe care sper
să-l târăsc de picioare căruia îi doresc numai binele în
regatul lui de foarte departe de mine
trăiesc aștept pe bancă vara merg înainte măcar cu mintea
Troia a căzut dragi prieteni nostalgia e o eczemă ascunsă în
călcâi sunt sora lui Ahile știai am murit recent în liniște
sunt una din cetățile arse de tine sper c-a meritat victoria
de aici eu mă întorc acasă porniți corăbiile marinari a urlat
ea cu două monede în mână să nu privești în urmă nici o
secundă a urlat ea urcând în luntre

Romanele lui Orhan Pamuk m-au cucerit de la prima lectură

Cătălin D. Constantin

M-aș plimba mai degrabă cu un autor. Care chiar stă la Istanbul. Se numește Orhan Pamuk. Iar dintre personajele lui, m-aș fi plimbat cu cele din *Muzeul Inocenței*. Personaje care, mai înainte de fi personaje și de a trăi o viață literară, au trăit o viață de oameni. Mă fascinează Istanbulul, mă fascinează istoria lui și iubesc nespus Muzeul Ionocenței, pe care îl vizitez de fiecare dată când ajung acolo. Interesul meu pentru acest muzeu e și profesional. Nu cred să existe o școală mai bună pentru a înțelege antropologia obiectului.

Romanele lui Orhan Pamuk m-au cucerit de la prima lectură. Mă leagă de ele și o intuiție profesională din perioada în care eram foarte tânăr. Abia terminasem facultatea și lucram la o editură destul de cunoscută... Am citit Mă numesc Roșu și Fortăreața Albă în engleză și le-am propus imediat pentru traducere în română, entuziasmat, fără cea mai mică ezitare. Directorul editurii a respins la fel de imediat propunerea mea, cu un comentariu care mi-a paralizat orice argument: „Cine citește un turc în România?!"

Un an mai târziu, Orhan Pamuk a luat premiul Nobel, a fost tradus și publicat la altă editură, iar *Mă numesc Roșu* a fost cea mai vândută carte străină a acelui an în România. Am fost supărat. Eram foarte tânăr. Astăzi, n-aș mai pune deloc la inimă un asemenea refuz. Iar dacă o să mă plimb vreodată prin Sultanahmed Meydanï, cu Orhan Pamuk, am alte lucruri să-i povestesc...

Romane și personaje în 2022

Alexandra Olteanu

Sarcina de a alege doar trei romane românești valoroase din întreaga listă a aparițiilor românești ale anului 2022 este una destul de dificilă, însă la adăpostul subiectivității, mă opresc la trei cărți excelente, care mi-au amintit de fiecare dată că ficțiunea reprezintă cea mai seducătoare și totodată cea mai cruntă oglindă a lumii. Primul roman care îmi vine în minte este cel al lui Liviu Ornea, *Viața ca o glumă proastă* (Nemira, București, 2022). Cunoscând proza matematicianului și, intrigată de un titlu mai mult decât catchy, cu care se poate rezona, am explorat „arta ratării liber consimțite". Un alt roman inedit din 2022 este cel scris de Pavel Nedelcu și publicat la începutul anului. *Încotro ne îndreptăm* (Litera, București, 2022) este un roman provocator prin construcție și incitant prin intrigă, antrenând dialoguri cu marea literatură și glosând pe marginea rolului ei. Un alt roman remarcabil este *Cerul ca oțelul* (Humanitas, București, 2022), semnat de Cosmin Leucuța, un text deconcertant și totodată captivant, o distopie care imaginează câteva consecințe sumbre pentru multe dintre întrebările obsedante ale secolului.

Prin convenție, valoarea literară se confirmă prin existența a trei indicatori puternici: succesul la public, succesul la critică și vânzările. Deși toate cele trei marcaje prin care putem cuantifica valoarea sunt interconectate, nu putem admite că, fie individual, fie prin aliajul pe care îl fomează, ar fi infailibile. Gândindu-mă la valoare ca la ceva aproape palpabil pentru ochiul cunoscătorului sau pasionatului de literatură, fiind o trăsătură speficică operei care reclamă constant și ferm recunoașterea, cred că intuiția poate discerne valoarea literară incontestabilă în marea masă a producției scripturale. Intuiția cititorului de romane (din mai multe epoci și zone geografice) mă îndeamnă să numesc trei volume remarcabile prin stil, pretext, intrigă și construcție. Primul titlu, care s-a bucurat de aprecierea tuturor participanților la schimbul de idei literare, este *Din cer au căzut trei mere* (Humanitas, București, 2022), romanul lui Narine Abgarian, publicat în traducerea Luanei Schidu. Un alt text excelent este romanul lui Andrei Velea, *a.normal* (Litera, București, 2022), una dintre revelațiile literare ale anului. Ultimul text romanesc din micul meu top personal este cel al Ralucăi Nagy, *Un cal într-o mare de lebede* (Nemira, București, 2022).

Personajele (iner)mediază interacțiunea cititorului cu lumea romanescă, așa că gradul în care actanții ficționali devin susceptibili de a rămâne multă vreme întipăriți în imaginație influențează în mod decisiv receptarea textului. Trei romane cu personaje memorabile sunt Viața ca o glumă proastă, Încotro ne îndreptăm și Un cal într-o mare de lebede. Situațiile existențiale pe care aceste construcții românești le propun sunt completate de personaje dilematice, scindate între multitudinea de roluri pe care trebuie să și le asume în fragilele arhitecturi sentimentale sau sociale.

Acțiunea romanului induce impresia de familiar și, cu cât este mai bine aleasă și construită, cu atât își asigură un număr din ce în ce mai mare de cititori. Distopia lui Cosmin Leucuța, *Cerul la oțelul*, spulberă prejudecata unei literaturi române marginale, care nu poate mixa într-o formulă reușită temele și scenariile exploatate cu succes de capitalul literar american. Radu Aldulescu este unul dintre numele de referință în ceea ce privește crearea unor scenarii seducătoare, prin forță imaginativă și vitalitate literară, iar cel mai recent roman al său, *Drumu-i lung, căldura mare* (Litera, București, 2022), nu face decât să confirme acest fapt. Un alt roman delectabil prin acțiunea sa este cel al lui Alexandru Lamba, *Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte* (Litera, București, 2022). Lamba își poartă cititorii cu îndemânare printr-un șir de întâmplări insolite, care provoacă la fiecare pas reconfigurarea expectanțelor de lectură.

Scriitori, cifre și numere

Isabela Costelin

Una dintre interesantele dezbateri organizate de *Ficțiunea OPTm* în cadrul caldelor seri, indiferente la vreme și vremuri, de la Muzeul Vârstelor – Casa Filipescu-Cesianu, a avut ca subiect proza scurtă versus roman.

Metaforele și comparațiile s-au scurs *au ralenti*, proza scurtă și romanul fiind transpuse în domenii sportive ori sociale. Astfel, proza scurtă a fost, pe rând, atlet la proba de viteză, cu sprint vulcanic și final glorios, sau tren rapid, zburând ca vântul și ca gândul prin halte cu peroane goale, romanul devenind *a priori* alergătorul de cursă lungă – cel care, poate, nu ia un start spectaculos și, poate, e pe ultimele locuri la pornire, dar, refăcut și cu forțele adunate, în timp, iarăși poate, alți concurenți sunt epuizați de mult, trece cu brio linia de sosire. Apoi romanul a fost tren personal, cu mersul lui prea mocnesc pentru grăbiții mileniului trei. Un personal oprind în gară de provincie, unde acarul schimbă mândru macazul către următorul capitol. Un personal care va mai circula atât timp cât vor mai fi călători ce admiră pe îndelete peisajele de pe traseu.

Detaliile necesare romanului clasic au, categoric, locul și rostul lor pentru un mânuitor iscusit al condeiului, vor susține adepții lor, deoarece ele odihnesc mintea cititorului în goana spre descifrarea mesajului cărții. E rost, desigur, în a ține în alertă cititorul de la început până la sfârșit, trecând din acțiune în acțiune, deoarece mulți preferă acest ritm. Dar e rost și în a poposi asupra unei stări de o clipă sau pe faldul unei rochii ori pe strălucirea unor ochi anume într-un context aparte.

Adevărul, în cele din urmă, dincolo de trenduri, estetică sau teorii ale literaturii, pare a fi unul singur, și anume acela că unele povești se cer scrise. Neapărat scrise și neapărat de cei ce își asumă acest act. Când aceste două condiții sunt îndeplinite, lungimea poveștii devine dintr-odată cel mai puțin important lucru pentru acela care o aduce la lumina tiparului. Unele povești sunt rafale de vară, altele sunt ploi mocănești de toamnă, altele aduc fulgerul unei revelații sau zăpada sub care hibernează o idee. Orice scriitor ar trebui să poarte, pentru că tot a mai fost vorba de trafic, o pancartă prin care să anunțe restul universului în circulație că e cu mintea în nori – *Atenție, scriitor în focul creației!*

Și, pentru că un zâmbet dulce-amărui e în tot universul proaspăt pomenit, cifrele încep abia după ce povestea s-a terminat de scris. Apar calculele. Editurile și tipografiile calculează paginile pentru preț, cititorii – pentru cumpărare, criticii – pentru stabilirea valorii și catalogare în curente, genuri și specii, iar istoricii literari – pentru a le indexa în dicționare.

Astfel, într-un final, *cifra* se metamorfozează în *număr de pagini* și noțiuni ca roman, microroman, desueta nuvelă, proză scurtă etc. care pot da naștere unor frumoase și interesante întâlniri literare, unde să poată fi dezbătute pertinent și permanent...

Cenaclurile literare au evoluat și continuă să evolueze

Ioana Florescu

În prezent, sunt membra a Cenaclului X, în care m-am regăsit în calitate de poetă queer, dincolo de ceilalți membri care fac cenaclul un spațiu sigur de exprimare și de apartenență, două lucruri foarte importante pentru mine. Reprezentarea experiențelor queer și a vocilor care cred că poezia este politică la fel cum personalul este politic, contează foarte mult în conturarea vizibilității artistix queer. Dincolo de Cenaclul X, există festivalul ART200 care reunește arta queer sub toate formele ei, acordând o atenție specială poeziei queer prin ateliere de poezie și crearea unei antologii a poetx participantx.

Totodată, delimitarea dintre platformele de socializare este esențială: există comunități artistice pe Instagram: decopertat, tușzine, atomaartcommunity, șangri-la artistic ground și pe Facebook: fabrica de poezie, poeți analfabeți, jurnal poetic și diezpoem.

Comunitățile literare online s-au strâns în jurul fenomenelor generației tinere: bookstagram, book-tok, booktube. Cel mai relevant exemplu este reprezentat de Ruxandra Gîdei de la 4fara15, care a strâns 32 de mii de urmăritori pe canalul ei de Youtube. De ce contează munca Ruxandrei în acest context? A pornit alături de poeta Cătălina Stanislav și Premiile Sofia Nădejde pentru literatură scrisă de femei, proiectul Vara Scriitoarelor, un club de carte lunar unde se discută cărți scrise de femei.

Bineînțeles, social media a facilitat și comunitățile de spoken word poetry, un performance pus în scenă care utilizează mai multe medii artistice simultan: mixuri muzicale sau piese instrumentale și vizualuri, menite să ofere o experiență completă a unei astfel de lecturi, care pune accentul pe performance și latura teatrală, dramatică a poeziei. Conform specificului lor, aceste comunități operează în offline, folosindu-se de platformele de socializare pentru a-și promova evenimentele. Primul contact pe care l-am avut cu scena de poezie performativă a fost nu ca performer, ci ca spectator în cadrul unui spoken word organizat de „Cozy Poetry Night", la București în 2020, cu un line up de poeți precum Sorin Despot, Lorena Enache, Sorin Chiperi și Elena Simion. Cozy Poetry Night a pus bazele spoken word în Iași, dar în ultimii ani, am putut vedea acest fenomen extinzându-se tot mai mult în țară prin varii inițiative.

De departe, zona cu cea mai mare deschidere spre poezia performativă o are Clujul, unde există clubul de lectură Nepotul lui Thoreau, cenaclul Echinox (unde există mai mult componenta de open mic despre care voi vorbi puțin mai târziu) și comunitatea Poethree. Țin să menționez festivalurile „Z9 Festival" și „Poets in Transylvania" și „Poezia e la Bistrița", organizate anual la Sibiu ca fiind acele lecturi/performance-uri care aduc atât voci de pe scenele locale, poeți români cât și nume din străinătate în lineup-urile lor. Inclusiv vestul țării a cunoscut o dezvoltare în sensul artelor multimedia și al poeziei performative, prin festivalul Strada Fără Nume, organizat de Centrul Cultural PLAI, care a reunit poeți din toată țara pentru o serie de performance-uri, care acum pot fi urmărite și online.

La nivelul Capitalei, am întâlnit puține astfel de inițiative, dar mă bucur că scena poetică din București se află și ea în dezvoltare. În acest moment există SWORDS – Spoken Words Sessions, organizat lunar în Club Control. În concluzie, cenaclurile literare au evoluat și continuă să evolueze, atât ca întindere geografică, cât și ca formă de manifestare (online sau offline).

Versiunea integrală în online

Muzică de sărbători: Calea Victoriei (Ioana Amarița)

Evolet (Elena Violeta Popescu) – voce
Ioana Amarița – keyboards, backing vocals
Sebastian Amarița – tobe și percuție
Matei Dumitru – chitară
Andrei Amarița – bas, chitară
Ioana & Vlad Dumitru – chitară

De ce v-ați luat numele Calea Victoriei? Când? Unde Cum?

În primul rând, ne leagă multe amintiri de acest drum care strabate centrul Bucureștiului. Aproape de Calea Victoriei, la Colegiul Național de Muzică George Enescu, Ioana a petrecut doisprezece ani studiind pianul, apoi s-a angajat chiar pe Calea Victoriei, in casa in care a trait si creat marele compozitor George Enescu; Se poate spune ca am copilarit si ne-am maturizat acolo si credem ca pentru fiecare Bucurestean, Calea Victoriei are o semnificatie aparte. Suntem fascinati de dualitatea acestei portiuni de istorie care pastreaza imperfect imaginea Bucurestiului interbelic, profund alterata de urmele comunismului. În prezent se încearcă o revenire si metamorfozare într-un oraș mai blând prin transformarea ocazională a acestui aglomerat si circulat bulevard intr-unul pietonal însă Calea Victoriei rămâne bulevardul contrastelor, intr-un oras eterogen si al opuselor care se resping, sfidand legile fizicii, iar acest concept ilustreaza fidel stilul nostru muzical.

Care este melodia care v-a consacrat?

„Nu mai conteaza“ este o piesa care a atras atenția multor oameni atunci când a fost lansată. E un cântec deschis multor interpretari, totul rezumandu-se la experienta personala, subiectiva a celui care o asculta. Ar putea fi, pe de-o parte, varianta unui dialog imaginar intre doi indragostiti sau poate interpretarea alternativa abordata in videoclip, relatia individului cu societatea si reactia de revolta impotriva valorilor promovate azi. Sperăm sa o ascultați alături de piesele mai noi.

Mai faceți muzică de film? Mi-amintesc că ați cântat în filmul lui Cristi Toporan, „35 de minute după” - ce melodie era?

Am fost mereu atrași de sincretismul artelor si de colaborarea cu alți artiști pe care o implică producța unui film. Am mai facut de atunci coloana sonora la cateva filme de scurt metraj straine din pacate nu am mai avut oportunitatea de a lucra cu creatori romani. Melodia pe care am folosit-o in „35 de minute după” este intitulata Expirat si va fi probabil lansata la inceputul anului viitor, intr-o versiune mai actuala.

Ce piesă vestimentară, obiect (amuletă), parfum etc) a avut insemnătate mare pentru tine, îl consideri norocos sau magic, se leagă de o întâmplare decisivă…?

Exista putine constante in viata si posesiunile mele materiale, insa in calatoriile mele mereu m-au insotit doua parfumuri, La vie e belle, Lancome pentru perioada in care soarele este sus pe cer si Allure, de la Chanel, in intunecimea noptii.

Care dintre cântecele voastre s-ar potrivi cu atmosfera de azi de pe Calea Victorie?

In timpul zilei Calea Victoriei freamata sub presiunea aglomeratiei de oameni si masini, deci probabil s-ar potrivi o piesa mai ritmata precum Emigrant. Noaptea lucrurile devin mai volatile si mai imbibate in licorile pe care le folosim pentru a ne relaxa, atunci este momentul pentru a asculta si a te indrepta spre „Centrul vechi“.

Cu ce personaj de ficțiune(film, literatură, teatru) ai merge să-ți cumperi bijuterii?

As merge la magazinele de bijuterii de pe Calea Victoriei insotita de Doamna T, a lui Camil Petrescu si, eventual, de Fred, ca sa putem sa si cumparam ceva.

Povestește-mi ceva haios despre meseria ta.

Ceva tragi-comic: daca traiam (doar) din muzica, eram moarta demult (de foame), precum majoritatea artistilor romani.

Unde cântați, cu ce evenimente vă lăudați?

Pentru anul viitor avem programate cateva evenimente private si un concert la Busteni.

Dacă vreți să aflați mai multe despre ce punem la cale sau să ascultați și celelalte piese, vă invitam pe paginile noastre oficiale:

https://www.facebook.com/CaleaVictorieiBand
https://ditto.fm/time-to-be-calea-victoriei
https://youtu.be/XCBrFI1DWZ8
https://www.instagram.com/trupacaleavictoriei/

Cum a luat naștere ultima melodie?

Incercarea de a veni cu un sunet diferit de cel anterior s-a materializat intr-o piesa mai energica, prima in limba engleza si in colaborare cu o voce noua, cu mare potential -Evolet. „Time to be, aduce un sound nou, funky, mai puțin explorat de formație anterior, mai modern și mai energic. Piesa reprezintă o evadare din spectrul temelor inspirate de București, un îndemn de a transforma prezentul într-o stare de (mai) bine, lăsând în urma frustrările pe care toți le-am acumulat de-a lungul ultimilor ani.

Muzica este făcută pentru a stimula o emoție pozitivă, naturală și sinceră, iar noi sperăm să vă bucurați și să o reascultați cu plăcere!

Unde v-ar plăcea să cântați?

La amfiteatrul roman din Pompei, locul unde a sustinut si legendara trupa Pink Floyd celebrul lor concert.

Unde faceți Revelionul?

Pe Calea Victoriei...

O întâlnire memorabilă

Camelia Văcaru

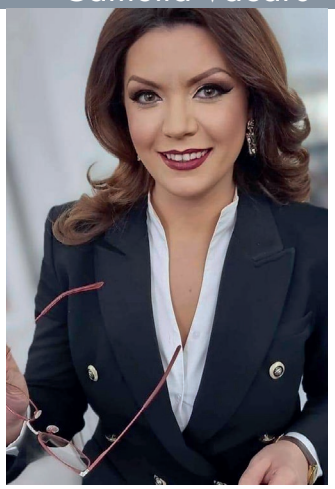

Prima întâlnire memorabilă în studioul emisiunilor mele, care îmi vine acum în minte, s-a întâmplat în urmă cu exact 13 ani. Eram la Jurnalul Cultural, intrasem deja în direct (3, 2, 1, ești! – ritualul meu din fiecare seară, pe atunci), anunțasem o expoziție, un concert… Apoi a venit ea. Când a intrat în platou, i-am remarcat întâi ochii în care licărea, neobosită, curiozitatea și felul în care își însoțea fiecare cuvânt cu câte un zâmbet din acela real, simplu, dezarmant. S-a așezat pe scaunul din stânga mea, acolo unde se așezau invitații emisiunii și a început să-mi povestească despre o documentare minuțioasă pe care o făcuse vreme de un an.

Documentarea asta avea ca punct de plecare drama unei fetițe acuzate pe nedrept că a îmbolnăvit un sat întreg de o boală groaznică. M-a șocat, m-a revoltat toată povestea, despre care citisem în ziare și care se transformase, cu tușe de ficțiune, într-un roman care speram eu să schimbe lumea. Cartea se cheamă „Lizoanca la 11 ani“, iar cu Doina Ruști am adunat, de atunci, și alte întâmplări care îmi vorbesc despre putere și asumare, într-o lume puțin cam strâmbă. Doina, când ți-am zis ultima oară mulțumesc? Sunt multe, multe astfel de întâlniri, iar firul roșu care le leagă pe toate se numește simplu, noroc. Pentru că da, sunt o mare norocoasă. Îmi aduc aminte cum uneori aveam impresia că mi se auzeau în lavalieră bătăile inimii, ceea ce nu prea se poate, dar asta era senzația mea.

Ziua în care a murit bunicul

Ioana Miron

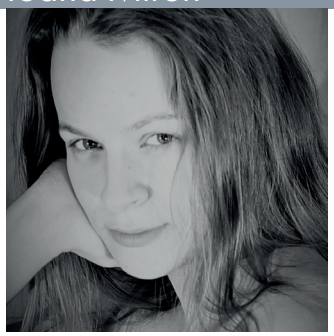

Aici în provincie facem câte o bucurie pe seară.
Aici creștem copiii cu covrigi și suc la cutie cu paiul.
Fluxul ăsta continuu te încarcă și te neglijează în același timp.
Scamele înserării puțin praf, toropeala plăcută a cadrelor.
Repaus.
Zăpușeala din cap.
Acasă mereu străină, mereu alta.

Noaptea era mult mai lentă ca orice mișcare de om mahmur. Nicicând nu eram mai agilă, am făcut din liniștea mea culcușul preferat acasă.

Din când în când aţipeam toropită, cuibărindu-mă adânc în moalele corpului, gata gata de naufragiu. În patul meu. În mintea mea.

Îţi aduci aminte ziua în care a murit bunicul, a plouat mult, în ziua aia pictai nori bleo ciel în camera copiilor, da, ei l-au cunoscut pe bunuţul, îl deslușeau din mirosul de palnte uscate și brânză scoaptă de oaie, când am deschis borcanul cea mică zice *iiiiii…miroase.a bunicu' bătrân* și fără să vrei te gândești la copilăria din pielea de oaie în care dormeai până la ghiftuială, eternul capot înflorat al gospodinelor, de vecina aia care semăna cu o actriţă, acum, când o revezi zice *ei, tanti s-a cam trecut, acu-i cât două actriţe*. Și apoi ciuruitul acela fin, sfredelul fumegând al mucului de ţigară, vinul aproape stors de puterile lui bucolice. E vineri și trândăvim. Lenevim, trândăvim, mai ca doi hoinari, mai ca boschetarii. E vineri și ni se rupe de tot. Respirăm fum. Ne-am prins în moalele nervilor. *E de-ajuns să urlăm* zici, *speriem frustrarea*. Silabe-Silabele. Mama lor! Cândva tot ce s-a zis și-i aproape uitat rămâne așa gen silabe frânte parcă undeva auzite, parcă de pe undeva luate. Și uitate. Lăsate aiurea. Știi doar, salamul se vinde bine, mai cu seamă al săsesc, *da' nici cu parizeru' nu te faci de râs*, ăla prăjit pe ambele părţi, cu butonii galbeni ai ochiurilor sfârâind a foame pe farfuria lată, ușor ciobită în colţ, să-ţi amintească de graba foametei, de tămbălăul din casă și din burtă. De maidanul care mirosea acru a zacuscă statută și pișat de maidanez. Bucuria după amiezii îmi intră pe sub unghii o dată cu pământul primelor căpșuni culese anul ăsta. Mama nu vine azi, rămâne să pregătească sala pentru serbare. Eu îmi îndoi genunchii. Așa mai verific din când în când lipsa de calciu. Când oasele rasolului cumpărat de tata pocnesc, asta înseamnă că vițelul e tânăr. Tânăr și fericit. Fiecare viţel ajunge rasol în coșmar. Dacă e tânăr e dulce. Tata zicea că dracu' face rasolu' din păcătos și dacă ești tare-n cloţ, te spurci în viața de apoi direct cu necuratu'. Dacă acela negru de este el încornorat mai tot timpu' o prinde pe mama, ea nu fierbe, ci stă la clocoteală de iad ca-n saună. Mie nu-mi place să fac baie fierbinte. Mă blegesc ca o radieră. Îmi place să fac scufundări și când mă ustură ochii de la apa cu prea mult clor, îi închid și scot capul. Când termin baia, tata îmi dă întotdeauna compot. Câteodată mai înghit sâmburi din neatenţie. Când eram cu vară-mea, scuipam de la balcon sâmburi, cu gând să iasă jos ditai livada. Eram mici și orice moment al zilei era prielnic să-ți cumpere cineva ciocoată de la chioșcu' de vizavi.

– Îi bun?

– Da, săru' mâna.

– Doamne-ajută, să crești mare!

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

https://asociatia-creatorilor-de-fictiune.ro

Bulevardul Bălcescu, nr. 7, ap. 3
București.

Este editată de LITERA

© Ficțiunea OPTm

REDACȚIA

Editor-șef: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Radu ALDULESCU,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Catrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

https://fictiunea.ro
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985